

het achterhek van zijn tuin en staarden naar het huis. Maar hiervan behoefde Winterstein nauwelijks notitie te nemen, daar hij immers meestal in zijn bibliotheek huisde, die op de binnenplaats uitzag. Soms echter liet zich een troepje toeristen op niet verren afstand van zijn huis in de duinen neer en dan zorgde dikwijls de wind ervoor, dat de geluiden, die de feestende menschen maakten, voortgedragen werden tot de ooren van den baron. Het geroep en gelach hinderde hem en bracht hem in een uiterst geprikkelde stemming. In het bijzonder het gegil van vrouwen, dat het scherpst overkwam, bracht hem bijna tot razernij. Dan moest hij zijn zwijgzaamheid verbreken en deed bij Willem zijn beklag over het onduidbare rumoer. De knecht wist er raad op. De baron moest het omringende duinland koopen en laten afrasteren. Onmiddellijk besloot Winterstein hiervan werk te maken. Maar de koop werd een moeizame procedure, waarmee maanden heengingen. De grond behoorde aan een uitgebreide familie van erven toe, die niet om geld verlegen waren en den sinds eeuwen in het bezit der familie zijnden grond zooveel mogelijk ongerept in eigendom wilden behouden. Tien jaar geleden waren de onderhandelingen heel wat vlotter verloop. Toen was de baron nog een eenzame zonderling en dreigde er geen algemeene belustheid op deze terreinen. Bovendien, wilde Winterstein zijn doel bereiken, dan moest hij ook de Westwaarts gelegen gronden zien te koopen en deze behoorden aan de gemeente toe. Hij bevond zich in een moeilijk parket, want meer nog dan de onderhandelingen met de ver weg wonende erven, vreesde hij die met het gemeentebestuur. Nochtans stelde hij het college van burgemeester en wethouders schriftelijk van zijn wenschen in kennis, nadat hij zelf een globale opmeting van het terrein had gedaan. Na eenige dagen kreeg hij bericht, dat de gemeente niet in zijn verzoek kon treden, aangezien het bewuste gebied in het uitbreidingsplan van de badplaats was opgenomen.

Er openden zich voor den baron onbehaaglijke perspectieven. Zijn isolement werd bedreigd. Het brutale geweld van de menschen en hun maatschappij, waarvoor hij zich hier veilig had gewaand, begon zijn grijparmen uit te steken, zocht hem te treffen in zijn eenzaamheid, waarmee hij niemand schaadde. Inmiddels ging het zomerseizoen voorbij en werd dus het gevaar minder acuut. Maar toen hij in den loop van het najaar van de erven bericht ontving, dat zij definitief van den verkoop afzagen, ging het in Winterstein weer koken. Willem wist niet precies wat er gaande was, hij had er slechts een vermoeden van, dat het met de grondonderhandelingen niet vlotte. Maar duidelijk zag hij hoezeer het gelaat van zijn meester op onweer stond. Zijn altijd volbloedige gelaat was rooder dan ooit, de donkere wenkbrauwen lagen saamgeknepen boven de grijze oogen. Het aan de slapen grijzende haar stak scherper af tegen de huid. Heel deze kop was een dreiging, maar het overige gedeelte van het lichaam scheen aan dit alles geen deel te hebben, want de baron uitte zich in woord noch gebaar.

Het was de eerste crisis sedert jaren. In den vlakken gang van het dagelijksche leven was den knecht de zwijgzaamheid zijns meesters steeds welkom geweest. Nu echter, daar er groote dingen op het spel stonden, hinderde het hem, dat de baron er geen behoefte aan scheen te voelen, het contact te verinnigen. Maar liever had Willem zich de tong uitgerukt, dan het eerste woord te spreken.